

Sygn. akt I C 1498/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: Anna Lasota

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa A. O.,

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. O. kwotę 1.237,05 zł (tysiąc dwieście trzydzieści siedem złotych 05/100) z odsetkami ustawowymi od kwoty 806,55 zł (osiemset sześć złotych 55/100) od dnia 08 lutego 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 430,50 zł (czteryście trzydzieści złotych 50/100) od dnia 20.04.2016r. do dnia zapłaty ;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. O. kwotę 559,05 zł (pięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych 05/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie tytułem tymczasowo poniesionych wydatków:

a) od powoda A. O. kwotę 137,83 zł (sto trzydzieści siedem złotych 83/100);

b) od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 272 zł (dwieście siedemdziesiąt dwa złote).

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt: I C 1498/16

UZASADNIENIE

Powód A. O. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 1.863,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.433,25 zł od dnia 30 stycznia 2016r. do dnia zapłaty, a do kwoty 430,50 zł od dnia 20 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do niego pojazdu marki O. (...) w wyniku kolizji z dnia 30 grudnia 2015r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania

likwidacyjnego łączną kwotę 972,51 zł. Zdaniem powoda kwota ta była zaniżona. Powód dochodzi nadto kwoty 430,50 zł stanowiącej równowartość poniesionych na sporządzenie prywatnej ekspertyzy technicznej kosztów.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 972,51 zł. Pozwany zakwestionował wysokość wyliczonych przez powoda kosztów naprawy pojazdów jako zawyżony, a złożoną prywatną ekspertyzę uznał za nieprawidłową. Wskazał, że przy ocenie należnego powodowi odszkodowania należy uwzględnić wiek pojazdu oraz jego poprzednie uszkodzenia. To zaś uzasadnia konieczność przyjęcia do kosztorysu cen części pochodzenia alternatywnego, o potwierdzonej jakości.

Pozwany zakwestionował również żądanie zasądzenia kosztów prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powodów jako zbędnej, nie stanowiącej dowodu w sprawie. Nadto koszty jej sporządzenia nie są normalnym następstwem kolizji, za którą ponosi odpowiedzialność sprawca i ubezpieczyciel.

Odnosząc się do żądania odsetek ustawowych od dochodzonej pozewem kwoty pozwany wskazał, że należy je zasądzić od dnia wyrokowania, tj. po przeprowadzeniu dowodów niezbędnych dla ustalenia właściwego rozmiaru szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 grudnia 2015 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzony został 12-letni pojazd powoda marki O. (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W dniu 8 stycznia 2016r. powód zgłosił szkodę pozwanemu.

(bezsporne, akta szkody– k. 43)

Do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego niezbędna była wymiana lampy tylnej prawej, zaś naprawy wymagał zderzak tylny, błotnik tylny prawy, osłona zaczepu holu. Pojazd posiadał wcześniejsze uszkodzenia karoserii, które nie były naprawiane przez powoda. Naprawa pojazdu powoda wiązałaby się z poniesieniem kosztów w wysokości 1.779,06 zł przy uwzględnieniu stawki za roboczegodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztatach blacharsko-lakierniczych i zastosowaniu cen części alternatywnych, sygnowanych znakami O i (...). Z uwagi na wiek pojazdu powoda (pojazd 12 letni) ekonomicznie uzasadnionym byłaby naprawa przy użyciu takich właśnie części. Zastosowanie części alternatywnych innych niż sygnowane znakami (...), w tym części o tzw. porównywalnej jakości (np. sygnowanymi znakami P, PJ lub części z rynku wtórnego) nie gwarantuje w pełni przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Zastosowanie do naprawy części alternatywnych oznakowanych symbolem O i (...) nie wpłynie na zmianę wartości pojazdu.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki pojazdowej, mgr J. B. – k. 63-75, opinia uzupełniająca – k. 99-100, zeznania powoda – k. 57-58)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 972,51 zł, odmawiając przyznania odszkodowania w kwocie wyższej, pomimo przedłożenia pozwanemu kosztorysu sporządzonego przez niezależnego rzeczoznawcę. Za sporządzenie prywatnej ekspertyzy powód zapłacił 430,50 zł Roszczenie w przedmiocie zwrotu powyższej kwoty powód zgłosił pozwanemu w dniu 12 kwietnia 2016r. kierując do pozwanego odwołanie od decyzji i wezwanie do zapłaty odszkodowania.

(bezsporne; decyzja– k. 40, akta szkody – k. 43, wezwanie do zapłaty-odwołanie – k. 17, dowód nadania – k. 18, dowód doręczenia – k. 19, prywatny kosztorys – k. 11-15, faktura VAT – k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającym zakresie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na dowodzie z przesłuchania powoda. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego, mgr inż. J. B.. Opinia ta ostatecznie nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Wprawdzie powód zgłosił zastrzeżenia co do zakresu uwzględnionych w kosztorysie prac naprawczych, jednak na skutek opinii uzupełniającej, w treści której biegły wyjaśnił motywy pierwotnej opinii, powód nie zgłaszał dalszych zastrzeżeń przyjmując wyjaśnienia biegłego.

Wskazać należy, że pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, iż wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powoda.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 1.779,06 zł brutto z zastosowaniem części alternatywnych oznaczonych symbolem O i (...) oraz średniej stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztacie w wysokości 115 zł netto.

Biorąc pod uwagę fakt, że powód nie posiadał wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego mu odszkodowania oraz z uwagi na odmowę pozwanego weryfikacji należnego odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez niego do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (430,50 zł) stanowi szkodę w myśl art. art. 361 § 2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powoda na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powoda, aby sam sporządził kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w

szczegółności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powoda poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 972,51 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 1.237,05 zł (1.779,06 zł - 972,51 zł + 430,50 zł).

Tym samym na podstawie ww. przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 1.237,05 zł (pkt I wyroku).

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia 8 lutego 2016r. do dnia zapłaty (od kwoty 806,55 zł) oraz od dnia 20 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty od kwoty 430,50 zł. Szkoda w zakresie kosztów naprawy pojazdu została zgłoszona w dniu 8 stycznia 2016r., a tym samym kres 30 dni na jej zlikwidowanie upływał z dniem 7 lutego 2016r.

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić (pkt II wyroku).

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Skoro powód wygrał niniejszy proces w 66,37 %, w takiej właśnie proporcji należy mu się zwrot kosztów procesu. Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 1611 zł: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1200 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, opłatę od pozwu 94 zł oraz poniósł wydatki na biegłego w wysokości uiszczonej zaliczki 300 zł. Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 1517 zł: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1200 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł oraz poniósł wydatki na biegłego w wysokości uiszczonej zaliczki 300 zł. Skoro powód wygrał niniejszy proces w 66,37 %, a pozwany w 33,63 %, to w takim samym stosunku należało rozdzielić między nimi koszty procesowe. Na rzecz powoda należałoby zasądzić kwotę 1069,22 zł, a na rzecz pozwanego kwotę 510,17 zł. Ostatecznie zatem należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 559,05 zł jako różnicę ww. kwot (pkt III wyroku).

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 100 k.p.c. Powód przegrał proces w 33,63 %, a pozwany w 66,37 %, wobec czego winni w takiej części ponieść wydatki związane w wydaną w sprawie opinią. Łącznie wydatki z tym związane wyniosły 109,83 zł. Strony w sumie uiściły zaliczki w kwocie 600 zł, a zatem brakującą kwotę (409,83 zł) rozdzielono między stronami nakazując jej ściąganie od powoda – 137,83 zł, a od pozwanego 272 zł na rzecz Skarbu Państwa, o czym orzeczono w pkt. IV wyroku.

/-/ SSR Piotr Żywicki